

Verschenen bij Best of YA | XS

Voor Jan Barend van Barneveld

Mirjam Mous – *Girl 6*

Esther Walraven – *Voor Yasmin*

Buddy Tegenbosch – *Mijn nacht met Vedder*

Daniëlle Bakhuis – *De laatste uren van Josephine Donkers*

Saskia Mouissie – *De belofte*

Mijke Pelgrim – *Over straatfiguren en weggiraten*

ISBN 978 90 00 38348 1

ISBN 978 90 00 38349 8 (e-book)

NUR 285/284

© 2022 Van Goor

Uitgeverij Unieboek | Het Spectrum bv

www.bestofyabooks.nl

www.henkhardeman.nl

tekst Henk Hardeman

omslagontwerp Caren Limpens

zetwerk binnenwerk Mat-Zet, Huizen

Emotionele chantage

Het was natuurlijk stom om nog met mijn ouders op vakantie te gaan.

Ik bedoel, volgende maand word ik al achttien. Daarom had ik stiekem geprobeerd iets te regelen met Jayden, Faya en Tycho. Een weekje Salou of Chersonissos. Daarover had ik intussen zoveel gehoord dat ik er nou zelf wel eens naartoe wilde. Ik zou mijn ouders pas inlichten als alles was geregeld en betaald. Dan moesten ze het wel goedvinden. Maar ik had weer eens buiten mijn moeder gerekend.

Mam had namelijk precies hetzelfde plannetje als ik. Niet dat ze naar Salou of Cherso wilde natuurlijk, maar wel iets regelen en dan mij voor het blok zetten. Alleen was zij er eerder bij dan ik. Ze had voor de zomer een midweek Groenparcs geboekt voor vier personen, terwijl ik nog bezig was het goedkoopste arrangement te zoeken voor een paar dagen drank, dansen en wie weet wat nog meer. Daarbij gebruikte mam emotionele chantage. ‘Toe, Bobbie, het is misschien wel de laatste keer dat we met z’n viertjes op vakantie gaan.’ En dan met zo’n zielige blik erbij. Toen kon ik natuurlijk niet weigeren.

Vooraf omdat ze jarenlang niet meer naar Groenparcs had gewild. Het moest een enorme overwinning voor haar zijn.

En nu ben ik dus de sjaak.

Pap is met Sanne naar het zwembad en mam is boven druk bezig onze spullen over de kasten en de badkamers te verdelen. Het huisje is eigenlijk voor acht personen, daarom zijn er twee badkamers. Sanne en ik hebben dus een badkamer voor onszelf en ieder een eigen slaapkamer. Dat is dan wel weer relaxed. Terwijl mam boven bezig is, moet ik alle boodschappen en het broodbeleg en zo in de keukenkastjes en de koelkast stoppen. Maar ik zit aan tafel en staar naar mijn telefoon. Ik weet nu al dat ze alles toch weer op een andere plek neerzet, dus waarom zou ik moeite doen? Thuis ruimt ze ook altijd de vaatwasser opnieuw in.

Het valt me nog mee dat pap alleen met Sanne naar het zwembad mocht. Wel kreeg hij een berg instructies: 'Laat Sanne geen seconde alleen. Zwem achter haar aan. Ze mag niet van de hoge duikplank of die steile glijbaan. Vergeet niet de zwembandjes om haar armen te doen.' Het kind is bijna elf! Bovendien heeft ze zo'n beetje alle zwemdiplo-ma's en – certificaten die er bestaan. Zelf vond ik het na A en B wel genoeg, ook al wilde mam dat ik door zou gaan tot ik het hele alfabet bij elkaar had gezwommen. Zwemmen boeit me totaal niet. Na vijf minuten verveel ik me al te plet-ter. Maar Sanne is een geboren waterrat.

Ze had het vast leuk gevonden om met David te zwemmen.

En hij met haar.

Toen ik nog klein was, gingen we bijna elk jaar een weekje naar Groenparcs. Zwemmen, zonnen, fietstochtjes op gehuurde fietsen door de bosrijke omgeving, badmin-

ton in de tuin en gourmetten in het huisje. En als afsluiter het all-you-can-eat-buffet op de laatste avond. Daar leefden David en ik de hele week naartoe.

Als mijn ouders even rust wilden, was David altijd de pi-neut. Dan moest hij als grote broer met mij naar kinderac-tiviteiten waarvoor hij eigenlijk al te oud was. Bijvoorbeeld de knutselclub. Kwamen we thuis met scheef in elkaar gezette vogelhuisjes, misbaksels van klei en andere troep. Mam heeft alles bewaard. David en ik scheelden maar vier jaar. Toch voelde het toen alsof hij wel tien jaar ouder was.

En nu ben ik ouder dan hij ooit is geworden.

Tenzij hij nog leeft natuurlijk.

Roef

Na de lunch gaan Sanne en ik naar buiten. Het terrein verkennen. Net zoals ik dat vroeger altijd deed met David, op onze eerste dag Groenparcs. Nu ben ik de oudste en ga voorop. ‘Bij elkaar blijven!’ riep mam ons nog na. ‘En zorg dat je bereikbaar bent!’

Het is drukkend warm. Om ons heen krioelt het van de mensen. Dik en dun, jong en oud, van donkerbruin tot melkwit. Al zie ik nauwelijks mensen van mijn leeftijd. Alsof die massaal thuis zijn gebleven. Nee, verbeter ik mezelf, die zijn allemaal feesten in Salou of Cherso. Ik ben de enige loser die hier tussen de kleuters en de bejaarden rondloopt.

Terwijl ik het zweet van mijn voorhoofd veeg, hoor ik Sanne naast me grinniken. ‘Wat is er?’ vraag ik.

‘Behalve jij draagt niemand hier een katoenen overhemd,’ zegt ze. ‘En ook nog eens met lange mouwen. Je had beter een t-shirt kunnen aantrekken.’

‘Ik vind dit mooi staan,’ antwoord ik kortaf. ‘En ik heb de mouwen opgerold.’

‘Je hebt het zeker weer uit Davids kast gepikt, hè? Net als die legerbroek.’ Ze wacht niet op een antwoord, maar trekt me mee. ‘Daar is het huisje van Roef! Zullen we er gaan kijken?’ Even klinkt ze weer als het kind dat ze eigenlijk nog is.

We blijven staan bij een soort blokhut. Hij ligt een eindje bij het hoofdgebouw vandaan, met wat bomen en struiken eromheen. Aan de voorkant is een veranda met een trapje. Met lichte tegenzin volg ik Sanne naar de deur. Ernaast is een bel.

‘Zullen we aanbellen? Misschien is Roef thuis.’

‘Roef bestaat niet,’ zeg ik bot. ‘Het is een persoon in een vossenpak.’

Sanne kijkt gekwetst op. ‘Dat weet ik ook wel. Ik ben geen kleuter meer.’

‘Sorry.’

Roef is de mascotte van Groenparcs. Elk park heeft er een. Ik heb Roef nooit leuk gevonden, ook niet toen ik nog klein was. Ik vond hem creepy. Hij komt ongevraagd op kinderen af, geeft ze een hand of een knuffel en gaat met ze op de foto. Ik ben hem altijd uit de weg gegaan. Als kleuter wist ik al dat het een persoon in een pak was. Iemand van wie ik het gezicht niet kon zien. Dat vind ik sowieso eng. Ze zijn onvoorspelbaar. En Roef praat niet. Hij knikt alleen maar en gebaart met zijn enorme poten.

Ik liep ook altijd met een grote boog om Roefs huisje heen. Als kind was ik bang dat hij me mee naar binnen zou trekken en me nooit meer zou laten gaan. Verder ging mijn fantasie niet, maar het was al eng genoeg. David wist dat ik bang was voor Roef en zijn blokhut. Hij deed vaak alsof hij ging aanbellen, gewoon om de angst op mijn gezicht te zien. De enige keer dat hij echt op de bel drukte, schoot ik ervandoor. Zijn lachbui galmde nog lang na in mijn oren.

Dat was de laatste keer dat we in Groenparcs waren, ze-

ven jaar geleden. David was toen veertien jaar oud, ik tien. Net zo oud als Sanne nu.

‘Zullen we weer verdergaan?’ vraagt Sanne.

Ze lijkt haar belangstelling voor Roef alweer te zijn verloren.

Terwijl ik haar volg, baal ik ervan dat ik haar pret heb vergald. Sinds David weg is, zijn we allemaal een stuk ernstiger geworden. Ouder dan we werkelijk zijn. Zelfs Sanne, hoewel ze pas drie was toen hij verdween. Het heeft vast te maken met het veranderde gedrag van pap en mam. Van mij. Een kind pikt zoiets op.

Als vanzelf belanden we bij de hoofdingang van het park. Bij het centrale gebouw, waar de receptie zit, het restaurant en een paar winkeltjes.

Op dat moment schuiven de glazen deuren open en komt Roef naar buiten gewaggeld. Naast hem loopt een meisje in het uniform van Groenparcs. Ze ziet Sanne en leidt Roef rechtstreeks onze kant op. Ik zie mijn zusje naast me ineenkrimpen en probeer haar snel mee te trekken.

Maar het meisje ruikt prooi. ‘Jij wilt vast wel een lekkere knuffel van Roef,’ zegt ze liefjes, alsof ze tegen een peuter praat. ‘En misschien wil je samen met je eh... broer en met Roef op de foto?’ Ze kijkt naar mij, alsof ze me in het complot wil betrekken.

Ik geef geen sjoege. Laat het alsjeblieft gauw voorbij zijn.

Roef staat nu vlak bij ons. Zo dichtbij dat ik zijn zure zweet door het vossenpak heen ruik. En ik ruik nog iets anders. Alcohol? Hij draait zijn spitse kop van Sanne naar mij en lijkt te verstarren. Wat is er? Wordt hij niet goed door de warmte?

Plotseling draait hij zich om. Hij mompelt iets tegen het meisje en waggelt terug naar de ingang. Ze kijkt Roef verward na en haast zich dan achter hem aan.

Ronaldo

‘Dat was raar,’ zegt Sanne. ‘Het lijkt wel of hij wegvlucht. Waarom?’

Ik haal mijn schouders op. ‘Geen idee.’ Ik ben allang blij dat hij opkraste. Toch kruipt er een rilling over mijn rug: ik vind Roef nog steeds creepy.

We lopen verder en komen bij een grote vijver, met een strook zand eromheen.

Een jongetje trekt een oude man aan zijn mouw. ‘Kijk, opa, water!’

‘Ja, nat,’ antwoordt de man met een Twents accent.

Hij spreekt het woord ‘nat’ zo droog uit dat ik ervan in de lach schiet. De wolk die daarnet nog boven me hing, verdwijnt op slag.

Een eindje achter de vijver ligt een speelterrein, met een toren waar je in kunt klimmen. Vanaf de top kun je via een superlange glijbaan weer omlaag.

‘Zou jij daar vanaf durven?’ vraagt Sanne.

‘Ik krijg al hoogtevrees als ik naar dat ding kijk.’

David bezorgde mam vaak een hartverzakking door in dat soort toestellen te klimmen. Dan bleef hij expres boven aan de glijbaan treuzelen, tot een ander kind hem een zet gaf. Schaterend kwam hij dan naar beneden geroetsjt.

‘Hoog, hè?’ klinkt een zangerige stem rechts van mij.

Ik draai me om. Op een bankje zit een jongen met een licht getinte huid. Zo te zien van mijn leeftijd. Hij lijkt me een enthousiast bezoeker van de sportschool. Ik voel me opeens erg smal. De jongen schuift zijn zonnebril op zijn donkere krullen en schenkt me een brede smile. Hij draagt gebloemde shorts, een lichtblauw t-shirt en paarse teen-slippers. Uitnodigend klopt hij op de plek naast zich.

Ik aarzel. Waar is Sanne? Opgelucht zie ik dat ze naar een speeltuintje hier vlakbij is gelopen. Ze is aan het schommelen met haar gezicht naar de toren.

Ik plof naast de jongen neer. Nu zie ik dat hij lichtbruine ogen heeft. Om zijn linkerpols zit een smalle, zilverkleurige armband. In zijn rechteroorletje zit een zilverkleurig ringetje.

‘Ronaldo, net als de voetballer.’ Hij grijnst.

‘Bobbie,’ zeg ik, ‘net als de hond van Kuifje.’

Zou hij weten wie Kuifje is? Bijna niemand leest nog strips tegenwoordig. Niemand van onze leeftijd in elk geval. Alleen de *Donald Duck* en manga.

Hij kijkt me onderzoekend aan. Ik word er verlegen van. In zijn ogen verschijnt de blik die ik intussen al vaker heb gezien bij anderen: verbazing, een lichte verwarring. Maar de vraag die er soms op volgt, blijft gelukkig achterwege. ‘Staat je goed, dat overhemd en die broek,’ zegt hij in plaats daarvan. ‘Wel een beetje warm. En dan ook nog combatboots.’

Geen idee wat ik daarop moet zeggen. Ik glimlach, hopelijk niet al te schaapachtig.

‘Ben je hier met vrienden?’ vraagt hij.

‘Nee, met mijn familie.’ Ik probeer een beetje te ontspannen. ‘En jij?’